

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc srpen 2019

Modleme se, ať je znovu objevována krása a důležitost služebného kněžství v současné společnosti

Bezpočet kněží přetváří svůj život v dílo milosti. Navíc podle slov papeže Františka jsou „v nemálo regionech vystavováni posměchu a obviňováni ze zločinů, jež nespáchali.“ Potřebují modlitby celého věřícího lidu a také musí najít „ve svém biskupovi staršího bratra a otce, který je bude v těchto těžkých časech na jejich cestě povzbuzovat, podněcovat a podporovat.“ Rostoucí důvěra mezi knězem a biskupem je jeden z nejdůležitějších podob stálé formace.

„Je potěšující, že jsou kněží, kteří vidí a znají utrpení“ jednotlivých obětí, které se dotýkají celého Božského lidu. Je ale i velký počet kněží, kteří se „mobilizují, hledají slova a stezky naděje.“ Uvědomují si hloubku ujištění Božského slova, které hovoří o tom, že Bůh „vidí utrpení svého lidu.“ (Ex 3,7) Stojí na Boží straně. K tomuto utrpení patří i poznání, že mezi nositeli zneužití moci, svědomí a sexuálního zneužití byli i někteří kněží a řeholníci. „Ani tato bolest není kněžím lhostejná.“ Důležité je nepropadnout pocitu, že není možné nic dělat. Není to pravda. Dílo kněží je často tiché, není v zájmu televizních kamer, které leckdy nemají v oblibě dobré zprávy. Můžeme se vždy – důvěřujeme-li Boží pomoci a ptáme-li se, co můžeme a musíme udělat ve svém nejbližším okolí my sami, *zde* a *nyní* – dívat na vše i z lepší strany, spolu s papežem Františkem. Je plný naděje, že „čas církevní očisty, který prožíváme, nás úměrně věrnosti, kterou zachováváme Boží vůli, učiní radostnějšími a ryzejšími, a v nepříliš vzdálené budoucnosti přinese bohaté plody.“

Ve svém *Listě kněžím* ze dne 4. srpna 2019 římský biskup připomněl i perlu moudrosti z úst kardinála Tomáše Špidlíka (letos si budeme připomínat sté výročí od jeho narození): „Nával smutku nad životem samotným, společenstvím druhých nebo samotou je vždycky nedostatkem víry v Boží prozřetelnost a v Boží dílo. Smutek ochromuje odvahu pokračovat v práci i modlitbě, činí nás nesympatickými našim blízkým. Duchovní autoři tuto neřest nazývají nejhorším nepřítelem duchovního života“. Bolest nad hříchy s pokáním je na místě, smutek však ne. „Vnímáme-li někdy pokušení izolovat se, uzavřít v sobě a svých projektech a chránit se před stále prašnými cestami dějin anebo se našeho jednání zmocňují stížnosti, protesty, kritiky či ironie a postrádáme ochotu zápolit, čekat a milovat... pohleďme k Marii, ať nám vyjme z očí každou *třísku*, která by mohla umenšovat naši pozornost a bdělost v kontemplaci a slavení Krista, který žije ve svém lidu.“ Naší kněží, kteří vyšli z Božského lidu, si naši modlitbu i v dobách nepřízně zaslouží. Vyprošujme jim odvahu ke svěcenému poslání.